

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Cohortationes aliquod plurimum allaturæ adiuventi ad eleemosynas
hilariter impartendas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

D B. E L E E M O S Y N A

dam, si iuxta uobiscum Plautinū illud, re ipsa comprobarent. Et nostrum (inquit) officium nos facere æquam est. Neque id magis facimus, quam nos monet pietas.

Cohortationes aliquod plurimum allaturæ adiumentum ad eleemosynas hilariter impartendas.

EX Cypriano sermo. 1. de eleemosyna. Quam necessaria, quæ benigna est clemētia diuina, quæ cū sciat nō deesse sanatis quædam postmodū uulnera, dedit curādis denuo sanandis quæ uulneribus remedia salutaria. Nunquā denique fratres charissimi, admonitio diuina cessauit, nunquā tacuit, quæ minus in scripturis sanctis tam ueteribus quæ nouis semper & ubique ad misericordię opera dei populus, puocaretur, & canente atque exhortante spiritus sanctus quisquis ad spem regni cælestis instruitur, facere eleemosynas iuberetur. Mandat & precipit Esaiæ deus: Exclama, inquit, in fortitudine & noli parcere, sicut tuba exalta uocem tuā, & nuncia plebi meæ peccata eorum, & domui Iacob facinora eorum. Et cū peccata eis sua exprobrari precepisset, cūque eorum facinora pleno indignationis impetu, protulisset, dixissetque eos nec si orationibus & precibus & ieiunijs uterentur, satisfacere pro delictis posse, nec si in cilicio & cinere uoluerent, iram dei posse lenire: in nouissima parte demonstrans solis deum eleemosynis posse placari, addidit dicens: Frange esurienti panem tuum, & egenos sine tecto induc in domum tuam. Si uideris nudum uesti eum,

DE ELEEMOSYNA.

& domesticos seminis tui non despicias: tunc erumpet temporaneum lumen tuum, & uestimenta tua cito orientur, & præibit ante te iustitia, & claritas dei circumdabit te. Tunc exclamabis & deus exaudiet te, dum adhuc loqueris dicet tibi ecce adsum.

Chrysoſtomus. in caput Iohannis decimum, homilia octogesima prima: Sic agricola pauca semina contemnit, quando maiorē messem expectat. Quod si pro spe incerta, quæ habemus, contemnimus, longe magis pro certissima expectatione id nobis faciendum est. Quare uos hortor atque obsecro, ne nobis ipsis simus detrimento, neue pro luto supernis nos thesauris fraudemus, & culmorum & palearum plena nauis portum subeamus. Quisque de nobis dicat quid uelit, ægre ferat nostram assiduam admonitionem, nos nugatores appellet, graues, molestos: non cessabimus ab admonendo, & cum propheta omnibus uobis frequenter prædicabimus, Peccata tua eleemosynis redime, & iniquitates tuas in miserationibus pauperum, & suspende eas in collo tuo. Neque hodie quidem facias, & cras desistas. Etenim corpus hoc quotidiano cibo indiget, ita & anima, & longe etiam magis: quem nisi impenderis, & imbecillior fit, & turpior. Nolimus contemnere periclitantem, quotidie multa uulnera accipit, nunc cupiditatis, nunc iræ, nunc accidiæ. Maledicit, ulciscitur, inuidet, cui medicina exhibenda est: neque parua est eleemosyna, quæ omnibus uulneribus adhiberi potest. Date eleemosynam, inquit, & omnia uobis munda erunt.

DE ELEEMOSYNA.

Eleemosynam, non auaritiā, quæ ex alieno dat, eleemosyna non manet, quamuis indigentibus impendas. Eleemosyna est, quæ omni caret iniquitate. Hæc omnia munda facit, hæc ieiunium, hæc hami dormire exuperat, quamuis molestiora, & laboriosa sint: hæc tamen lucrosior illuminat, animam saginat, pulchram & decorā facit. Non adeo athletas oleæ præmiū excitat, ut pietatis certatores hoc oleū corroborat. Vngamus ergo aīas, ut aduersus hostem certemus audenter. Qui egenorū misereri cogitat, statim auaritiā exuet. Qui in dando pauperibus perseuerat, mox iram deponet & superbiam. Quemadmodum enim uulneratos frequenter curando medicus facile in aliorū calamitatibus commouetur, cum humanam intelligat naturam: ita & nos, si ad opitulandum inopes conueniemus, philosophabimur, neque diuitias admirabimur, neq; magnum aliquid præsentia bona ducemus, sed omnia contemnemus, & magnanimi ad cælum intenti, facile sempiterna bona consequemur. Chrysostrmus homilia 36. tomo 4. Ut hospites & peregrini in aliena terra mansionem non construunt, sed malūt in sua patria inuenire constructam: Ita debemus per eleemosynam domos æternas construere, & non hic thesaurizare. Chrysostrmus in Genesim homilia 4. cap. 1. Eteim sicut hi q; in terra aliena sunt, & in patriam suam redire cupiunt, multo tempore paulatim student, & curant tantum corradere uia-rici, quātum ad uixæ prolixitatē eis sufficere queat, ut ne fame seipsos pdant: ita sane facere & nos oportet, quia peregrini hic sumus & aduenæ, ut prouit-

DE ELEEMOSYNA.

deamus & reponamus nobis spiritualium uirtutum
uatica, ut quando præceperit nobis dominus in no-
stram redire patriam, parati simus, & alia quidem
nobiscum afferamus, alia autem præmittamus. Ho-
rum enim uaticorum talis natura est, ut ea quæ per
bonorum operum actionem uoluerimus ante nos
præmittere, quum illuc nos præuenerint, ianuas no-
bis aperiant ad dominum, & introitum facilem, &
absque pauore, & magnam apud iudicem beneno-
lentiam procurent. Et ut discas dilecte, quod hæc
in hunc se modum habent, collige hinc, quod qui li-
beraliter eleemosynam dispendit, & bona conscien-
tia uersatur, ubi hinc transierit, magnam apud iudi-
cem misericordiam inuenit, auditq; uerba illa beata-
rum cum cæteris: Venite benedicti patris mei, accipite
in hæreditatem regnum, quod uobis præparatum
est ab origine mundi, quia esuriui & dedistis mihi
manducare. Gregorius Nazianzenus, de cura pau-
perum Oratione 16. Tantum subministra, ut indigen-
tiam infirmi & inopis consolers, tu, qui sanus es,
qui diues es, tu qui non collapsus es, iacenti & con-
trito subueni, qui lætus es contristato, qui dextra
polles, illi qui sinistra languet, da aliquid deo, quo
te gratum ostendas, ac inter illos recensaris qui be-
nefacere possunt, & non eos qui beneficio indige-
ant, quo non in alienas manus respicias, sed alij in
tuas, non substantia solum ditescas, sed & pietate,
non solum auro, sed & uirtute, uel ideo melior ap-
pareas, quo propinquo honorabilior fias, fias in-
fortunato deus, misericordiam dei imitando: nihil
enim a deo diuinum habet homo, quam benefacere,

DE ELEEMOSYNA

quammis ille plus, hic uero minus benefacit, uterq; ut arbitror, secundum suam potentiam. Chryso-
stomus in Genesim homil. secunda, capite pri. Et pre-
senti quidem uita, si quis nobis solum duplicia pol-
liceretur, pro his quæ à nobis dantur, parati esse-
mus illi omnem nostram substantiam afferre. Tam-
etsi ibi magna ingratitude, multæ & stupendæ au-
rorum fraudes, & multi qui boni habentur scenus
non soluunt, uel ob maleuolentiam nolentes, uel sæ-
pe & propter inopiam non ualentes. Quoniam au-
tem nihil tale omnium domino imputari potest (nã
& capitalis summa in tuto est, & centuplum hic
promittitur eleemosynam expendentibus, & in fu-
turum uita æterna reponitur) quæ igitur nobis de-
fensio erit, si negligentes fuerimus, & non festina-
uerimus centupla pro paucis accipere, & pro præ-
sentibus futura, & pro temporalibus æterna? At-
qui pecuniæ nunc ianuis & repagulis includuntur,
& indigentibus non expèduntur, sed in uanum dun-
taxat ibi sine usu iacēt. Ut igitur in futuro seculo ea-
rum subsidia inueniamus, Facite, inquit, uobis ami-
cos ex mammona iniquitatis, ut cum defeceritis, re-
cipiant uos in tabernacula æterna. Hæc ille.

Farrago.

Domini liberalis, & benigni patris conuenit
& seruos & filios item liberales esse ac beni-
gnos. Si igitur ditissimi benignissimique pa-
tris, uel serui sumus, uel potius filij, cur non pudet
nostræ nostenacitatis? cur tantopere illi, non hic
tantum dissimiles esse pergimus? cur illius nomine